

Csikai Gábor

(Csorna, 1981):

kulturális munkatárs, önkormányzati képviselő, író, költő. Születése óta Kónyban él, a község kulturális életét szervezi.

Versei, írásai internetes és nyomtatott folyóiratokban, antológiákban jelentek meg. Több könyve is megjelent (Rézirozi mesekönyv-sorozat, *Gancegál* – vadregény, *Vázlatok az örökkévalóságról* – versek) és több pályázaton is szerepelt sikeresen. Verseit megzenésítve országszerte együttesek, szólisták játsszák.

CSIKAI GÁBOR
Végül, mégis

végül mégis útra kel, bár matat még egy kicsit az éjjeliszekrényben, nem mintha vinni akarna bármit is, csak így pár perccel tovább maradhat, persze nem tudja, mit lehetne kezdeni ezzel a megnyert idővel, hisz életéhez képest ez annyira kevés, hát még a rá váró öröklét-höz viszonyítva, de az évtizedek alatt kialakult szokásokat nagyon nehéz levetközni, meg már a szekér is várja odakint, a lovak idegesen rúgják a port, a kocsis is türelmetlenül pattogtat az ostorával, szóval tényleg menni kéne, fel is teszi a kalapját, az ajtóból még visszanez, és persze hirtelen eszébe jut valami, de mielőtt még visszafordulna, rádöbben, hogy a semmi az, így újra nekiindul, de mielőtt még átlépne a küszöbön, biccent egyet csak úgy megszokásból, mert épp nem áll ott senki, akitől elbúcsúzhatna, ezért csendesen beteszi az ajtót maga után, éppen olyan csendesen, ahogy eddig élt, hogy még véletlenül se verjen fel senkit, aztán beszáll a kocsiba, int, hogy mehetünk, most már visszanezni sem mer, végül mégis útra kelt

Bédé belebonyolódik a dolgokba

másodpercei lehetnek hátra
gondolja bédé
de hogy minek vagy mihez vagy miből
arról egyelőre sejtelve sincs
és meg sem próbálja konkretizálni
egyelőre csak tudatosítja magában
ezt a fura véglegesség-érzést
és kicsit ki is akarja élvezni
hisz nem sűrűn tapasztalt ilyent
mivel az ember élete általában
folyamatos befejezetlenségben telik
sőt kezdetlenségben
de kezdet-érzést soha nem is tudja tudatosítani magában
így azzal nem is kísérletezik
valójában ez a véglegesség-érzés
sem valódi véget takar
csak valami kvázi befejezést
de akkor is közelebb áll a véglegességhez
mint eddigi életében bármi a kezdethez
igaz
elérni soha nem fogja
ez a most benne dolgozó érzés is csak konvergál a véglegességhez
ahogy a gyökfüggvény a nullához
(vagyis végtelenül megközelíti de el nem éri soha)
ám így
végtelenül közel a véglegességhez is
szokatlan élmény számára
de persze nem tarthat sokáig
és vége is
állapítja meg bédé
de azzal tisztában van
hogy nem annak van vége
amihez úgy érezte
csak másodpercei vannak hátra
hanem az érzésnek
hogy annak a bizonyos
egyébként azóta sem konkretizált dolognak
másodperceken belül vége van
azt át sem akarja gondolni
hogy az érzés elmúltával
maga az a dolog ért véget
vagy igazából ez azt jelenti
hogy így már soha nem lesz vége
és az érzés elmúlt
lényegében ennek az egésznek
az örökkévalóságát tette lehetővé
ráadásul még az is bonyolítja a helyzetet
hogy azzal
hogy létrehozta magában ezt az egészet
azzal létrehozta az univerzum számára is
tehát megszűnése ellenére most már örökké fog létezni
de ez az örökkévalóság nem egyenlő
azzal az örökkévalósággal
melyet a véglegesség-érzés megszűnése jelentett volna
ám ez már annyira bonyolult
hogy bédé úgy dönt
meg sem próbálja tovább fűzni
inkább abbahagyja ezt az egészet
így azt érzi
másodpercei lehetnek hátra